

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce:

P. J.

bytem x

zastoupen advokátem Mgr. Emanuelem Fuchsem
sídlem Korunní 127, 130 00 Praha 3

proti

žalované:

Policie ČR, Policejní prezidium, Ředitelství služby pro zbraně
a bezpečnostní materiál
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2022, č. j. PPR-43679-4/ČJ-2022-990450,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (**napadené rozhodnutí**), kterým žalovaná potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál (**správní orgán I. stupně**) ze dne 30. 9. 2022, č. j. KRPA-278315-16/ČJ-2022-00141IY (**prvoinstanční rozhodnutí**). Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím odňal žalobci zbrojní průkaz číslo AL 692739 vydaný pro skupiny oprávnění „A, B, C, D, E“ neboť žalobce přestal splňovat podmínku bezúhonnosti Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ve smyslu § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivech, v rozhodném znění (**zákon o zbraních**).

2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Dne 25. 8. 2022 správní orgán I. stupně požádal Obvodní soudu pro Prahu 1 o zaslání rozhodnutí v trestní věci žalobce. V reakci od soudu obdržel rozsudek ze dne 18. 7. 2022, sp. zn. 44 T 72/2022, který nabyl právní moci téhož dne (**trestní rozsudek**). Obvodní soudu pro Prahu 1 uznal trestním rozsudkem žalobce vinným z přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, v rozhodném znění (**trestní zákoník**). Na základě této skutečnosti pojal správní orgán I. stupně důvodné podezření, že žalobce přestal splňovat jednu z podmínek pro držení zbrojního průkazu. Dne 29. 8. 2022 žalobci doručil oznámení o zahájení správního řízení ve věci odnětí zbrojního průkazu. V tomto oznámení správní orgán I. stupně žalobce zároveň vyrozuměl o tom, že již shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se s podklady seznámil v doprovodu zplnomocněného advokáta dne 15. 9. 2022. Navrhl doplnit dokazování protokolem z hlavního líčení, který přislíbil dodat do desíti dnů. Tento protokol žalobce nepředložil.
4. Správní orgán I. stupně tedy bez dalšího rozhodl. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí se žalobce odvolal dne 18. 10. 2022. O tomto odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím, proti kterému podal žalobce žalobu.

II. Žaloba a vyjádření žalované

5. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné. Ve správním řízení žalobce navrhl důkaz protokolem z hlavního líčení, k jehož doložení požadoval lhůtu 10 dnů. Do konce této lhůty protokol nedodal. Správní orgán I. stupně ve věci rozhodl, aniž nedodání protokolu jakkoliv komentoval. Dle žalobce je tento postup v rozporu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Namítá, že protokol měl obstarat správní orgán I. stupně [k tomu § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v rozhodném znění (**správní řád**)]. Pokud ho neobstaral, měl alespoň prodloužit lhůtu pro jeho dodání nebo rozhodnout o tom, že protokolem nebude dokazovat.
6. Dále se žalobce domnívá, že správní rozhodnutí porušují jeho práva dle čl. 6 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Správní orgány mu neměly odejmout zbrojní průkaz. Domnívá se, že správní orgány mají povinnost při posuzování ztráty bezúhonnosti dle § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních přihlídnout také k okolnostem, za nichž došlo ke spáchání trestného činu. V tomto kontextu žalobce opětovně odkazuje na protokol z hlavního líčení, z něhož mělo vyplývat, že žalobce nejednal s takovou intenzitou, aby ztratil bezúhonnost na 5 let. Žalobce se domáhá takového výkladu § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních, který zohledňuje právo bránit sebe nebo jiného se zbraní (čl. 6 odst. 4 Listiny základních práv a svobod).
7. Žalobce také srovnává rozdíly mezi ztrátou spolehlivosti (§ 23 zákona o zbraních) a bezúhonnosti (§ 22 zákona o zbraních). Spatřuje nespravedlnost v tom, že zákon o zbraních zohledňuje způsob, jímž bylo ukončeno trestní řízení. V tomto směru poukazuje na odlišný vliv tzv. odklonů. Toto rozlišování omezovalo žalobce na jeho právech, především ve volbě jeho přístupu k probíhajícímu trestnímu řízení. Žalobce tvrdí, že zákon o zbraních nedostatečně reflektuje institut prohlášení viny, který do právního řádu vnesla novela č. 333/2020 Sb. Domnívá se, že pokud trestní soud odsoudil fyzickou osobu za Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

úmyslný trestný čin, a to za použití institutu prohlášení viny ve smyslu § 206c odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, v rozhodném znění (**trestní řád**) nemělo by dojít ke ztrátě bezúhonnosti, nýbrž ke ztrátě spolehlivosti.

8. Žalovaná ve vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl. Napadené rozhodnutí je správné a zákonné. Nesouhlasí s tím, že by v řízení porušila práva žalobce.
9. Poznamenala, že nemůže hodnotit podmínky, které zákonodárce stanovil pro ztrátu bezúhonnosti (§ 22 zákona o zbraních). Odkazuje na § 2 odst. 2 správního řádu, na jehož základě uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž ji byla zákonem nebo na základě zákona svěřena.
10. Dále poukázala na důvodovou zprávu k ústavnímu zákonu č. 295/2021 Sb., kterým se mění Listina základních práv a svobod (sněmovní tisk č. 895, 8. volební období 2017–2021, digitální repozitář, www.psp.cz, dále jen **důvodová zpráva**). Primárním cílem novelizace čl. 6 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nebyla zbraňová regulace, ale zakotvení práva na ochranu, tudíž na podmínkách regulace střelných zbraní se nic nemění.
11. Protokol z hlavního líčení by na zjištěném skutkovém stavu nemohl nic změnit. Pro odnětí zbrojního průkazu je podstatné, že žalobce byl pravomocně uznán vinným úmyslným trestným činem a od právní moci rozsudku neuplynulo alespoň 5 let, tedy že byly naplněny podmínky § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních.

III. Posouzení žaloby

12. Žaloba je včasná, podala ji osoba k tomu oprávněná. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (**s. ř. s.**)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Návrh žalobce na provedení důkazu protokolem z trestního řízení soud považuje za nadbytečný. Trestní rozsudek dostatečně dokládá skutkový stav bez důvodných pochybností a protokol z hlavního líčení nemá důkazní potenciál, aby mohl již zjištěný skutkový stav vyvrátit, popřípadě ovlivnit jeho právní posouzení (viz dále). Nadbytečnost jakožto důvod pro neprovedení důkazu koresponduje s judikaturou Ústavního soudu (např. nález ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03). Důkaz obsahem správního spisu soud neprovádí, ale ze správních spisů vychází, což plyne mj. z rozsudků Nejvyššího správního soudu (**NSS**) ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS, *ECOPLAST*, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75, *Česká televize*.
14. Žaloba není důvodná.
15. Žalobce tvrdí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaná se dle něj nedostatečně vypořádala s odvolací argumentací, stejně jako s dopadem novelizace Listiny základních práv a svobod.
16. Podle ustálené judikatury NSS je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden, dále takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti.

17. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Z rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami se žalovaná řídila, reaguje na argumentaci žalobce. Z rozhodnutí je patrné, co je hlavním důvodem zamítnutí odvolání, respektive vydání prvoinstančního rozhodnutí.
18. Podle žalobce se žalovaná nevypořádala s argumentací, že správní orgán I. stupně porušil jeho právo na spravedlivý proces, když protokol z hlavního líčení neobstaral ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, resp. jak uvádí v III části žaloby, neprodloužil žalobci lhůtu k obstarání tohoto protokolu či alespoň nerozhodl, že protokol do řízení není třeba dokládat.
19. Žalovaná se s odvolací námitkou ohledně porušení procesních práv pečlivě zabývala na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde uvedla, že žalobce se k předložení důkazního prostředku

„zavázal před správním orgánem I. stupně dne 15. září 2022. Vzhledem k tomu, že ve stanovené lhůtě protokol z hlavního líčení nepředložil, správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ve věci. Nelze tak hovořit o tom, že by v tomto bodě nerespektoval práva [žalobce]. K této záležitosti se správní orgán I. stupně vyjádřil na str. 3 vydaného rozhodnutí ve věci, ze kterého vyplývá, že správní orgán I. stupně posoudil, po uplynutí stanovené lhůty k zaslání protokolu z hlavního líčení, shromážděné podklady řízení a došel k závěru, že na základě usnesení soudu je jednoznačně prokázána ztráta bezúhonnosti [žalobce], která vyplývá z ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních“.

20. Nedůvodnou je i výtku nepřezkoumatelnosti co do nezohlednění čl. 6 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Ústavodárce deklaroval právo bránit sebe nebo jiného se zbraní, avšak v tomto článku neuvedl nic o střelných zbraních. Současně stanovil, že podmínky realizace tohoto práva upravuje zákon. Správní orgán, který má povinnost jednat v souladu se zákonem, nepochybil, když vycházel z jasného ustanovení zákona, neboť toto konkretizuje relativně obecné ustanovení Listiny základních práv a svobod. Zákon žádné znaky protiústavnosti nevykazuje. Neobstojí tudíž ani žalobcova výtku, že zákon o zbraních nedostatečně reflektuje čl. 6 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a omezuje možnost účastníka plně realizovat toto právo. Mantinely práva *bránit život svůj či jiného člověka i se zbraní* jednoznačně vymezuje zákon. Čl. 6 odst. 4 Listiny základních práv a svobod rozhodně nedává každému bez omezení právo pořídit, užívat apod. střelnou zbraň (viz dále).
21. Žalobce označuje postup žalované za formalistický, tedy takový, který sice má oporu ve skutkovém i právním stavu, nicméně nedostatečně reflektuje specifické okolnosti případu a je z toho důvodu nesprávný. Dle žalobce měla žalovaná přihlédnout ke společenské škodlivosti jednání, charakteru skutku a především pak k tomu, jaký postoj zaujal žalobce vůči svému protiprávnímu jednání. Uvádí, že takový postup žalované by byl vhodný s ohledem na znění čl. 6 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Zároveň podotýká, že právě z důvodu zjištění okolností případu byl důležitý protokol z hlavního líčení.
22. Napadené rozhodnutí nelze označit za formalistické. Dle § 2 odst. 1 věty první správního řádu *správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.*
23. Dle § 3 správního řádu *správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

24. Dle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních *příslušný útvar policie rozhodne o odnětí zbrojního průkazu, jestliže držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínky bezúhonnosti podle § 22 nebo spolehlivosti podle § 23.*
25. Podle § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 se za bezúhonného nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným úmyslným trestným činem, jestliže od právní moci rozsudku neuplynulo alespoň 5 let, pokud byl uložen trest odnětí svobody nepřevyšující 2 roky nebo jiný trest než trest odnětí svobody.
26. Z těchto ustanovení plyne, že pokud policie zjistí, že se držitel zbrojního průkazu dopustil úmyslného trestného činu a od právní moci rozsudku neuplynula zákonem stanovená doba, tzn. že nadále nesplňuje podmínku bezúhonnosti, rozhodne o odnětí zbrojního průkazu.
27. Žalobce nesprávně zaměňuje přepjatý formalismus a postup správního orgánu dle jednoznačné právní úpravy, jak mu ukládá § 2 odst. 2 správního řádu (srov. také čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Za přepjatý formalismus Ústavní soud označil „*formalistický postup v řízení za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zjevné nespravedlnosti*“ (nález ze dne 8. 1. 2019, sp. zn. III. ÚS 1336/18; také nález ze dne 11. 7. 1996, sp. zn. III. ÚS 127/96). Předně je nutné vzít v potaz účel zákona, historii jeho vzniku či systematickou souvislost. Ani jeden z těchto aspektů ovšem nesvědčí žalobci. Jistě nebylo záměrem zákonodárce, aby zbrojní průkaz držely osoby, které trestní soud v horizontu posledních let shledal vinnými ze spáchání úmyslných trestných činů. Zákonodárce přitom v § 22 zákona o zbraních „odstupňoval“ společenskou škodlivost typových případů. U nejtěžších případů disrespektu k právnímu řádu [§ 22 odst. 1 písm. a)] zákonodárce vyloučil, aby taková osoba vůbec někdy byla ve smyslu zákona o zbraních bezúhonná. Naproti tomu pachatel, od jehož potrestání trestní soud upustil apod. nebude ve smyslu zákona o zbraních bezúhonný pouze po dobu tří let [§ 22 odst. 1 písm. d)]. U úmyslných trestných činů s nejnižší sazbou uloženého trestu zákonodárce stanovil podmínku pěti let, která musí uplynout před opětovným nabytím bezúhonnosti. Na takhle racionálně vymezených předpokladech pro držení zbrojního průkazu nic nemění ani podstata skutku žalobce, jenž spáchal přečin padělání a pozměnění veřejné listiny, kterou v tomto případě byla parkovací průkazka k vozidlu přepravujícího osobu těžce zdravotně postiženou.
28. Ve smyslu shora odkazovaných nálezů zbývá posoudit, jestli se postup žalované nepřičil smyslu zákona o zbraních, popřípadě Listině základních práv a svobod. Soud s žalobcem nesouhlasí. Pokud by zákonodárce chtěl dát prostor správnímu orgánu, aby v rámci správního uvážení měl v určitých případech možnost upustit od odnětí zbrojního průkazu, popřípadě aby za účelem hodnocení bezúhonnosti dle § 22 zákona o zbraních mohl vážit skutkové okolnosti konkrétního případu, učinil by tak. Ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) ani jiné ustanovení zákona o zbraních ovšem nepřipouští správní uvážení. Jedinými aspekty, které správní orgán bere v potaz, jsou povaha uloženého trestu a doba od právní moci rozsudku. V tomto směru soud považuje za významnou přísnost zákona o zbraních, který při zkoumání bezúhonnosti osoby vyloučil i vliv zahlazení odsouzení (§ 22 odst. 3). Ani z důvodové zprávy k novele Listiny nevyplývá, že zákonodárce uvažoval, zda dát správnímu orgánu možnost na základě vlastního uvážení neodňat zbrojní průkaz. Naopak tato explicitně zmínila, že primárním cílem této novelizace „*je ústavní zakotvení práva na obranu, nikoliv zbraňová regulace*“.
29. Nelze tedy za přejatý formalismus označit postup správního orgánu, který jedná v souladu se zněním zákona a jeho smyslem. Zákon nestanoví žádné okolnosti, na základě kterých

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

správní orgány nemusí odejmout zbrojní průkaz, přestože došlo k naplnění důvodů pro jeho odnětí. Je tedy zřejmé, že správní orgán I. stupně neměl jinou možnost než zbrojní průkaz odejmout.

30. Správní orgán I. stupně jednal v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu. Posoudil vypovídající hodnotu jednotlivých důkazních prostředků. Měl k dispozici výpis z rejstříku trestů, který sám o sobě je způsobilý doložit splnění, resp. nesplnění podmínky bezúhonnosti ve smyslu § 22 zákona o zbraních. Nemusel prodloužit lhůtu k doložení protokolu z hlavního líčení. Také mu nelze vytknout, že nepostupoval podle § 50 odst. 2 správního řádu a podklad sám neopatřil. Z napadnutého rozhodnutí je patrné, z jakých důvodů žalovaná považovala skutkový stav za zřejmý a dostatečně prokázaný.
31. Navíc, i pokud by žalobce protokol z hlavního líčení dodal, resp. by ho opatřil správní orgán I. stupně, skutečnosti z něj vyplývající by nebylo možné zohlednit. Správní orgány si ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu nemohou učinit úsudek o tom, zda byl trestný čin spáchán a kdo za něj odpovídá. Závazný je pro ně pouze výrok rozsudku, tedy skutkové okolnosti, které jsou popsány v jeho skutkové větě, ve spojení s právním hodnocení (kvalifikací) skutku trestním soudem (nález Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1424/09).
32. Nad rámec nezbytně nutného třeba dodat, že žalobce ani přesně neurčil, co mělo být rozhodným důkazním tvrzením, které by mohlo ovlivnit výsledek správního řízení. Pouze neurčitě poznamenal, že z protokolu o hlavním líčení lze zjistit, že jednání žalobce „*není takové intenzity, aby v plném rozsahu a bez jakékoli pochybnosti naplnilo zákonnou hypotézu o ztrátě spolehlivosti účastníka na dobu zákonem předpokládanou, tedy 5ti let*“. Žalobce tedy opomněl blíže specifikovat, co a proč mělo v jeho případě tak silnou výpovědní hodnotu, že správní orgán měl postupovat jinak, než předpokládá zákon.
33. Dle žalobce současná právní úprava neobsahuje spravedlivé stanovení doby ztráty bezúhonnosti. Argumentuje tím, že v obdobných případech u stejné skutkové podstaty trestného činu může pachatel ve smyslu zákona o zbraních ztratit buďto bezúhonnost, nebo spolehlivost. Záleží jen na tom, jestli pachatel využije tzv. odklonů v trestním řízení. Dle žalobce o délce doby, po kterou nemůže být pachatel trestného činu držitelem zbrojního průkazu, tak rozhoduje pouze forma rozhodnutí.
34. Pokud trestní řízení končí prohlášením vinny, což je institut, který do právního řádu vnesla novela č. 333/2020 Sb., mělo by se jednat o ztrátu spolehlivosti dle § 22 zákona o zbraních, nikoliv o ztrátu bezúhonnosti. Tuto myšlenku podpořil argumentem, že pokud je trestní řízení ukončeno podmíněným zastavením trestního řízení či je podmíněně odloženo, má tato skutečnost vliv na ztrátu spolehlivosti, nikoliv bezúhonnosti.
35. S tím soud nesouhlasí.
36. V rámci dělby moci je to zákonodárná moc, která tvoří zákony. Úkolem správního orgánu je rozhodnout v souladu s účinnou právní úpravou, soudu přezkontrolovat správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Jedině v případě, že by soud shledal zákon v rozporu s ústavním pořádkem, podával by návrh na zrušení zákona dle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Rozpor zákona s ústavním pořádkem však soud nezjistil. Žalobcova teoretická polemika ohledně chybného (ne)zařazení prohlášení viny při odnímání zbrojního průkazu není přílehlavá. Prohlášení viny nelze považovat za odklon ve smyslu trestního řádu. Jde o dílčí procesní instrument, jehož může obžalovaný využít buďto ke všem nebo pouze k části skutků, pro které byl obžalován. Pokud soud takové prohlášení viny přijme, neznamená to

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

bez dalšího, že by ve věci nevydával rozsudek, jímž obžalovaného uzná vinným ze spáchání trestného činu, k němuž se doznal. To znamená, že procesním vyústěním prohlášení viny bude zpravidla to, že soud nebude muset dokazovat vinu obžalovaného co do skutku, pro který vinu prohlásil, avšak o věci stejně rozhodne rozsudkem, jímž ho shledá vinným. Je sice pravda, že i po prohlášení viny dle § 206c trestního řádu lze trestní stíhání ukončit jedním z tzv. odklonů (mezi které patří také podmíněné zastavení trestního stíhání). Avšak trestní soud nemusí takhle postupovat. Po prohlášení viny nemusí bez dalšího trestní řízení podmíněně zastavit apod. Procesní instituty trestního řádu vyjmenované v § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních se od prohlášení viny liší. Zatímco prohlášení viny je podmínkou dalšího zvláštního postupu soudu v dané věci, instrumenty vyjmenovanými v § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních trestní soud podmíněně „ukončuje“ trestní řízení, a to za splnění dalších podmínek uvedených v § 307 a násl., resp. § 179g a násl. trestního řádu. Za zmínku stojí také to, že § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních nepředpokládá ztrátu spolehlivosti (místo ztráty bezúhonnosti) ani pokud pachatel uzavřel dohodu o vině a trestu.

37. Žalobce nadto ani netvrdí, že by v jeho trestním stíhání usiloval o tzv. odklon, tzn. že by – pokud by tak trestní soud postupoval – neztratil bezúhonnost, ale pouze spolehlivost dle zákona o zbraních.

IV. Závěr a náklady řízení

38. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované nevznikly žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti. Soud tedy nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Praha 13. prosince 2023

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.